

ขยะก่อปัญหา

ปัญหาขยะมีมานานแล้วผู้เขียนจำได้ว่า เมื่อเรียนชั้นประถมศึกษาเห็นหนังสือพิมพ์หัวเขียวพาดหัวข่าวว่า เมืองหลวงของประเทศไทยสกปรกติดอันดับหนึ่งของโลก บัดนี้ผู้เขียนใกล้จะเกษียณอายุราชการแล้ว ปัญหาขยะก็คงยังมีอยู่และมีแนวโน้มว่าจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

ขยะก่อปัญหาได้ทุกที่ ทุกหนทุกแห่ง การจัดการขยะจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก การจัดการขยะเป็นหน้าที่ของทุกคนร่วมกับหน่วยงานที่รับผิดชอบตามกฎหมาย หากทุกคนตระหนักรู้หน้าที่ให้ความร่วมมือในการจัดการขยะ ณ จุดกำเนิดขยะโดยการคัดแยกขยะจะทำให้ปัญหาขยะหมดไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่ทุกวันนี้ปัญหาขยะเป็นปัญหาใหญ่ระดับโลกจนมีคำกล่าวที่ว่า “ขยะล้นโลก” ในประเทศที่พัฒนาแล้วมีการจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ ผู้เขียนมีข้อมูลว่า ในยุโรปเคยมีสถิติการเป็นมะเร็งสูงมากจากการได้รับผลกระทบจากมลพิษต่างๆที่มาจากอุตสาหกรรมสกปรก จึงทำให้ตื่นตัวโดยการแก้ไขและป้องกันผลกระทบจากมลพิษต่างๆอย่างได้ผล จึงมีผลให้อัตราการป่วยด้วยโรคมะเร็งลดน้อยลง ยกตัวอย่างการจัดการขยะ เช่น เมื่อประมาณ 30 ปีมาแล้วผู้เขียนอ่านวารสารเล่มหนึ่งพบคำว่า “ขยะติดแสมตมปี” จึงสนใจอ่านได้ความว่า ในประเทศสวีเดนอร์แลนด์มีการจัดการขยะโดยให้ติดแสมตมปีตามปริมาณขยะที่ห่อไว้อย่างเรียบร้อยก่อนนำไปไว้หน้าบ้าน ถ้าไม่ติดแสมตมปีขยะก็จะไม่ถูกเก็บไปนั่นหมายความว่า ประเทศสวีเดนอร์แลนด์ใช้หลัก 3P(Polluter Pays Principle) คือ ผู้ใดก่อให้เกิดขยะผู้นั้นต้องจ่ายค่าการกำจัดขยะหลัก3P นี้เป็นหลักการที่สมเหตุสมผลมาก(ท่านผู้อ่านเห็นด้วยกับผู้เขียนหรือไม่)

ในประเทศไทยมีความพยายามแก้ไขปัญหามาโดยตลอดอย่างยิ่งในเมืองหลวงโดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้เขียนจำได้ว่า ยุคผู้ว่าที่ไม่กินเนื้อสัตว์คือ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ท่านร่วมถือไม้กวาดทำกิจกรรมกวาดขยะและผู้ว่าที่เป็นค็อกเตอร์คือ ดร.พิจิตต รัตนกุล ท่านรณรงค์เรื่องการคัดแยกขยะปรากฏว่าล้มเหลวเกือบทุกเขต น่าเสียดายงบประมาณ ต่อมายุคผู้ว่าฯ ฝึปากดีและทำอาหารเก่งคือนายสมักร สุนทรเวช ท่านก็ไม่ได้สานต่อการคัดแยกขยะกลับบอกว่าการคัดแยกขยะ(โดยพนักงานเก็บขยะ)ทำให้เสียเวลาเกิดขยะตกค้างตามตรอก ซอก ซอย จึงปรับเงินเดือนพนักงานเก็บขยะ แล้วขยะที่เร่งรีบเก็บโดยไม่คัดแยกขยะแถมถูกอัดด้วยระบบไฮโดรลิก เมื่อนำไปทิ้งก็มีปัญหา เพราะนำไปทิ้งที่ไหนคนรู้เข้าก็ต่อต้านไม่ยอมให้ทิ้งใกล้บ้าน เกิดปัญหาตามมาอีกหลายปัญหา (อย่างที่รู้ๆกันทั่วไป)

ผู้เขียนรู้สึกเป็นห่วงเรื่องขยะก่อปัญหาเพราะไม่ว่าจะเดินทางไปไหนก็จะเห็นแต่ขยะ รูปแบบขยะข้างถนน ขยะตามเชิงเขา ขยะในสวนสาธารณะและแม้แต่ในสถานศึกษาที่นักเรียน-นักศึกษา นั่งพักผ่อน

หรือทำงานก็พบว่ามิชยะเคลื่อนตามพื้นและทิ้งเศษกระดาษ เปลือกขนม ถุงพลาสติกและขวดน้ำดื่มไว้
อย่างระเกะระกะบนโต๊ะทำงานนั้น จึงทำให้รู้สึกวุ่นวายไม่เพียงแค่มิชยะก่อปัญหาได้มากมายกว้างขวางเช่นนี้
เมื่อกว่า 10 ปีในกรุงเทพฯเคยรณรงค์เรื่องมิชยะโดยให้นักรื่องนามว่า เจ ถ่ายรูปทำอินสตาแกรมขนาดเท่าตัวจริง
ขอร้องว่า “มิชยะในมือท่าน ทิ้งลงถังเถอะครับ” แต่ยืนอยู่ไม่นานก็เอาไปทิ้งเป็นมิชยะเพราะความสูงของรูป
จึงเกิดจุดบอดบดบังการมองเห็น อาจจะทำให้เกิดโอกาสจี้ชิงทรัพย์ (แหม น่าจะให้หนุ่มแน่นงักเข้า
ขอร้อง) ไม่น่าเชื่อที่ต้องเชื่อว่ามิชยะก่อปัญหาจริงๆ ท่านผู้อ่านคงเคยได้ยินได้เห็นข่าวกองมิชยะในประเทศ
ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียถล่มทับคนตายไปหลายศพ กลิ่นศพกลบกลิ่นมิชยะ นับว่าเป็นโศกนาฏกรรมที่
ไม่น่าจะเกิดขึ้น แต่ก็เกิดขึ้นแล้วเพราะความยากจน พบว่าในประเทศยากจนจะมีอาชีพเก็บเศษมิชยะไปขาย
เพื่อเลี้ยงชีวิต เนื่องจากยังไม่มีการค้าแยกมิชยะ ณ จุดกำเนิด ทำให้มิชยะมีปริมาณมากมายกองเป็นภูเขาและ
ภูเขา มิชยะนั้นจึงเป็นแหล่งทำมาหากินของคนยากจนต่อไป ทรายใดที่ยังไม่รับผิชอบมิชยะร่วมกันโดยการ
คัดแยกมิชยะ ทรายนั้นมิชยะก็ก่อปัญหาอย่างไม่สิ้นสุดและจะทวีความรุนแรงมากขึ้น

ทำไม จึงมีคำว่า “ทิ้งส่ง กินไหนทิ้งนั่น พวกเราคือคนไทย รักความอิสระเสรี รักสวยรักงาม มีความ
งดงามของศิลปะ วัฒนธรรม มีน้ำใจ แต่ทำไมบ้านเมืองของเราจึงสกปรกจนติดอันดับโลก”